

ζύγου του Βελέντζα, καταγίνονται περί την ανίλυσιν αὐτῶν καὶ φωτίζουν τὸ κοινὸν περὶ τῆς ἀξίας καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τῶν εἰσχυομένων νομοσχεδίων, ἅτινα καὶ ἐγκριθέντα ἀπομένουσι πάντοτε ὑπὸ τὸν ὕστατον ἔλεγχον τοῦ ἐτέρου νομοθετικοῦ σώματος, τῆς Γερουσίας. Παρ' ἡμῖν τὰ νομοσχεδία ἀνάγονται εἰς τὰς χοινοειδεῖς ἐργασίας ἢ σύνταξις αὐτῶν συχνάκις ἀνατίθεται εἰς τοὺς παραμαγείρους τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἀμαθεῖς καὶ κτηνώδεις τμηματάρχας καὶ εἰς ἀνορθογράφους γραφεῖς. Σπανίως οἱ ὑπουργοὶ ἐγκύπτουσι μετ' ἀληθοῦς προσοχῆς καὶ ζήλου περὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν κατασκευάζονται διὰ τῆς ἀπλουστάτης μεθόδου ὡς ὁ ἀνευζαχάρως ἐκεῖνος χαλβᾶς τῆς Νέας Ἐφημερίδος, τόσα ἄρθρα, τόσα ἐδάφια, μία ἐπιγραφή, ἐν στερεότυπον «πᾶσαι αἱ προηγούμεναι διατάξεις καταργοῦνται κλπ.» Φορτώνονται ἀκολούθως κατὰ δεσμίδας ἐντὸς φορητῶν ἀμαζίων καὶ στέλλονται εἰς τὴν Βουλὴν. Οἱ βουλευταὶ ὀκνηροὶ μετὰ δίωρον ἢ τρίωρον μεσημερινὸν ὕπνον προσβλέπουν τὸν ὄγκον ἐκεῖνον φρίττοντες. Εἰσάγονται, ψηφίζονται εἰς ἀ. καὶ β'. ἀνάγνωσιν θέλει τις νῆ ὀμιλήσῃ ἀλλὰ φοβῆται τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ πρωθυπουργοῦ, ψηφίζονται ἐπὶ τέλους δι' ἀναστάσεως, δημοσιεύονται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν ὁποῖαν δὲν βλέπει ποτὲ κανεῖς, καὶ γίνονται νόμοι τοῦ Κράτους, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δημοσίου, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν βουλευτῶν, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν τῶν ὑπουργῶν πολλάκις.

Τί προέρχεται ὡς ἐκ τούτου; καθεὶς τὸ ἐννοεῖ. Κατασκευάζουσιν ἐνδύματα διὰ σώμα τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζουσι τὰς ἐξεις καὶ τὰς διαστάσεις. Τὰ ἐνδύματα θὰ εἶνε ἢ πολὺ στενὰ, ἢ πολὺ εὐρέα καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ χρήσει, ἅμα ὡς καταδειχθῆ τὸ ἀνάρμοστον αὐτῶν, σχίζονται, συμπύσσονται, ἀλλοιοῦνται, ἐμβαλλώνονται καὶ καταντῶσι ράκη ἀηδῆ, ἅτινα διασύρει ἐντὸς τοῦ βορβόρου ἢ θέλησις τοῦ τυχόντος ρυπαροῦ ὑπαστυνόμου καὶ ἡ ἀκωκὴ τῆς ξιφολόγῃς τοῦ πρώτου μεθύσου χωροφύλακος.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Οἱ πρωθυπουργοὶ μας εἶνε νῆσαι τοὺς ἀρέσκουν πρὸ πάντων τὰ βορβορώδη ὕδατα. Ὁ κ. Κουμουνοδούρος εἶχε πρὸ καιροῦ τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τῆς Βρωμολίμνης, ὁ κ. Τρικούπης ζηλότυπος ἠθέλησε νὰ ἔχη καὶ αὐτὸς τὴν Βρωμολίμνην του καὶ ἐδιάλεξε τὴν Κωπαῖδα.

Κατὰ τὴν συζήτησιν πάντες οἱ Κουμουνοδουρικοὶ ἐρρίφθησαν μετὰ ζέσεως καὶ ἐπάλαισαν γενναίως ἐντὸς τοῦ βούρκου κατὰ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων. Ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς ἐστίας των.

— Καὶ ἂν ἀποξηρανθῆ ἡ Κωπαῖς τί θὰ γείνωσι τὰ χέλια;

— Θὰ γείνων μετοχαὶ τοῦ κ. Σκουλούδη καὶ θὰ γλυστρουῖν ἐπίσης ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀγοραστῶν.

Κατὰ τὴν περὶ σιδηροδρόμων συζήτησιν κατεδέχθη καὶ πάλιν ἡ ἰδιότης τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μας. Ὁ κ. Κουμουνοδούρος εὐρὸς ὡς ὁ Ἀμαζόνιος ποταμὸς πλήρης εὐρέων σχεδίων ἐζήτησε πλάτος εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, ὁ κ. Τρικούπης, στενὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν χεῖρα, ἐπέμεινε ὑπὲρ τῶν στενῶν. Μετ' αὐτοῦ συνετάχθησαν ὅλοι οἱ στενοκέφαλοι καὶ ἐνίκησαν.

Καὶ ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν τὸ περὶ στρατιωτικῆς τοῦ τόπου συντάξεως νομοσχέδιον τοῦ κ. Ρηγοπούλου. Μίαν μόνον ἐλλειψιν παρετηρήσαμεν, ὅτι δὲν ἔχει τὴν γενναιοῦτητα τῶν πεποιθήσεών του ὁλόκληρον ὁ ἐκ Πατρῶν βουλευτής. Εἰς συμπλήρωσιν λοιπὸν τῆς ἰδέας του προσθέτομεν τὰ ἑξῆς:

Ἄρθρον 1. Πᾶς Ἕλλην ἀσκεῖται τρίς τοῦ ἡμερονυκτίου ἀνὰ τέσσαρας ὥρας, ἤτοι τὸ ὅλον δώδεκα ὥρας, τὰς δὲ ἐτίρας ἀφιερῶν εἰς τὰς ἐργασίας του καὶ εἰς τὴν ἀνάπαυσίν του.

Ἄρθρον 2. Τὰ γυμνάσια οὐδεμίαν ἡμέραν διακόπτονται. Δικαιολογίαι ἀπουσίας εἰσὶν ἀπαράδεκτοι. Ὁ ἀπὸν ἀπὸ καταδικάζεται εἰς ἰσόβια στρατιωτικὰ ἔργα ἀλυσσόμενος. Τὰ γυμνάσια ἀρχοῦν ἀπὸ τοῦ ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ Ἕλληνος μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ.

Ἄρθρον 3. Τὰ $\frac{9}{10}$ τῆς προσόδου τοῦ Ἕλληνος παραδίδονται εἰς τὸ στρατιωτικὸν ταμεῖον. Μετὰ τὰ ἐπίλοιπα πληρώνονται οἱ λοιποὶ φόροι καὶ διατρέφεται ἡ ἀτυχῆς ἀλλὰ πατριωτικὴ οἰκογένειά του.

Ἄρθρον 4. Ἐν τῷ μεταξῷ τῶν γυμνασίων του ὁ Ἕλληνας λούεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸν Ποσειδῶνα τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, ἐξαπλούμενον καθ' ὅλον τὸ Κράτος δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ἀπαγορεύονται δὲ αὐστηρῶς τὰ παραθαλάσσια λουτρά καὶ τὸ σαποῦν καὶ

Ἄρθρον 5. Ὁ ἀνδρῆς τοῦ κ. Ρηγοπούλου ἐν ὅλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χάριτι ἀνεγείρεται εἰς ὄβριον τὰς πλατείας ὅλων τῶν πόλεων τοῦ Κράτους.

Ὁ Ἄσμοδαῖος ἐγκρίνει πληρέστατα τὴν ἐννοίαν τῆς δημοκρασιῶν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φρεαρίτου. Μίαν μόνον ἐλλειψιν ἔχει ἐπ' αὐτῆς παρατήρησιν. Ἐὰν ἐνταῦθα ἐγγράφῃς τὸ σκελὶ τὸν ἀφέντην του, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, δὲν θὰ ἔγινε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ κ. Φρεαρίτης, διότι αὐτὴ ἀρκεῖ εἰς ἀνδρᾶ ἢ ἐπιφανῆ ἢ ἀγύρτην, ἐνῶ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἔξω εἶνε ὁ ἀξιότιμος καθηγητῆς, ὅστις εἶνε ἀνὴρ κεκτημένος τὴν δικαίαν εὐγνωμοσύνην τῶν μαθητῶν του, μηδένα δὲ μόνον ἔχων εἰς τὸ νὰ τὸν ἐνθυμηθῆ καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ προκλήτως ὁ δῆμος διὰ τῆς ὑψηλοτέρας ἐκτολῆς του, τὰ ὑψηλὰ τῆς διπλωματίας, οὔτε τὰ εἰδικὰ ζητήματα πόλεως ἀνέκουσιν εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του. Ἄς ἀγαθὰ καλὰ καὶ τακτικὰ τὰ Ἰουσιταῦτα τοῦ Ἰουσιτιανῶν αὐτὸ ἀρκεῖ.